

Arrest

nr. 241 816 van 13 oktober 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat S. MICHOLT
Maria van Bourgondiëlaan 7 B
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 8 oktober 2020 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 5 oktober 2020 tot terugleiding naar de grens en vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 oktober 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 oktober 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 5 oktober 2020 werd ten aanzien van de verzoekende partij een beslissing tot terugleiding naar de grens en vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat genomen. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS EN VASTHOUDING IN EEN WELBEPAALED PLAATS MET HET OOG OP OVERDRACHT AAN DE VERANTWOORDELIJKE LIDSTAAT

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, tweede en derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt besloten dat:

de heer (1), die verklaart te heten (1),

naam : S.

voornaam : A.

geboortedatum : (...)1998

geboorteplaats : Kas Aziz Khan

nationaliteit : Afghanistan

wordt teruggeleid naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat en wordt vastgehouden te Brugge om de effectieve verwijdering van het grondgebied en de overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat Roemenië, op basis van het Dublinakkoord van 26/06/2020, uit te voeren.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS

In uitvoering van art. 51/5, § 4, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 is het voor het waarborgen van de effectieve overdracht noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat te doen terugleiden.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Betrokkene heeft de termijn van vrijwillig vertrek (in de bijlage 26quater) niet nageleefd. De beslissing werd hem betekend op 21/08/2020, met een termijn van 10 dagen.

De beoordeling van artikel 3 EVRM in functie van de overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat werd reeds gemaakt in de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater) van 20/08/2020.

Betrokkene verklaart in zijn hoorrecht van 05/10/2020 in België te zijn voor zijn broer en diens gezin. Hij verklaart niet te willen terugkeren naar Roemenië omdat hij daar geen asiel heeft aangevraagd en hij wil in België zijn omdat hij hier familie heeft.

We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Roemenië een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene verklaart geen medische problemen te hebben. Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmert terug te keren naar de verantwoordelijke lidstaat. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan de verantwoordelijke lidstaat en dat zelfs de omstandigheid dat de verwijdering de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de verwijdering dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde zijn.

Zodoende wordt het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig geacht om betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, dient betrokkene vastgehouden te worden aangezien de terugleiding naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en wel op basis van volgende feiten :

0 4° de betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan een van de volgende maatregelen wil houden of heeft zich reeds niet aan een van deze maatregelen gehouden:

a) een overdrachts -, terugdrijvings- of verwijderingsmaatregel;

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de overdrachtsmaatregel (bijlage 26quater) van 20/08/2020 die hem betekend werd op 21/08/2020. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd.

Op 9° terwijl hij in verband met dat punt ondervraagd werd, heeft de betrokkene verborgen dat hij vroeger reeds een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in een andere staat die gebonden is door de Europese reglementering met betrekking tot de bepaling van de staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming;

Betrokkene verklaart geen verzoek tot internationale bescherming te hebben ingediend in Roemenië. Uit nazicht van de Eurodac-databank blijkt echter dat betrokkene op 22/02/2020 in Roemenië een verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend.

In uitvoering van deze beslissing, gelasten wij, J. M, Attaché, gemachtigde Voor de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie,

de Politiecommissaris van PZ Gent

en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te Brugge,

de betrokkene, S, A, op te sluiten in de lokalen van het centrum te Brugge.

Naam en hoedanigheid, datum, handtekening en stempel van de overheid

J. M, Attaché, gemachtigde Voor de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (1), (3)''

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorzien in artikel 39/82, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet, is erop gericht te verhinderen dat de gewone schorsing en, a fortiori, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen (cf. RvS 13 augustus 1991, nr. 37.530).

Artikel 43, § 1 van het PR RvV dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de vreemdelingenwet voorziet en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk en - op het eerste gezicht onbetwistbaar- moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht of moeten uit het verzoekschrift of uit het administratief dossier gegevens blijken, die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden.

2.2.2. De beoordeling van de voorwaarde van het uiterst dringend karakter

Het uiterst dringend karakter wordt niet betwist door de verwerende partij.

In casu is de verzoekende partij van haar vrijheid beroofd met het oog op haar verwijdering van het grondgebied. Zij maakt aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Het staat dus vast dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en derhalve niet effectief zal zijn.

De verwerende partij betwist het uiterst dringend karakter niet.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

2.3.2. De beoordeling van deze voorwaarde

In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van de zorgvuldigheidsplicht en van het redelijkheidsbeginsel, alsook van de materiële motiveringsplicht.

Zij licht haar middel toe als volgt:

"Samenvatting van het middel:

De terugnemende lidstaat, Roemenië, gaf zelf aan de Dublintransfers te willen afhouden wegens de COVID-19-pandemie. De verwerende partij was hiervan op de hoogte, doch wordt verzoekende partij een beslissing tot terugleiding en vasthouding betekend. Dit is strijdig met artikel 3 EVRM.

De verwerende partij gaf in haar beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) van 20 augustus 2020 zelf aan dat Roemenië de transfer voorlopig niet wil laten doorgaan:

"Op 15.06.2020 werd een terugnameverzoek gericht aan de Roemeense instanties, die instemden met dit verzoek op 26.06.2020 conform artikel 18 (1)c van Verordening 604/2013. Zij gaven aan de overdracht van de betrokkene voorlopig uit te stellen omwille van de situatie veroorzaakt door het COVID-19 virus." (stuk 3, p. 4)(verzoeker zet vet)

De beslissingen genomen door de verwerende partij op 20 augustus 2020 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) en de navolgende beslissing van 5 oktober 2020 tot terugleiding naar de grens en het vasthouden in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat zijn dan ook in strijd met de heersende regelgeving.

De vreemdeling ten aanzien van wie een maatregel tot verwijdering is genomen en dier er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan heeft gegeven pas worden aangehouden en opgesloten wanneer: er een risico op onderduiken bestaat of wanneer de vreemdeling de voorbereiding van de terugkeer of de verwijderingsprocedure ontwijkt of belemmert tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel tot verwijdering strikt noodzakelijk is (artikel 27 §3 Vreemdelingenwet).

In het geval van de verzoekende partij bestaat er geen enkel risico op onderduiking noch werd de voorbereiding van de terugkeer door hem belemmerd. Vanaf het moment dat de verzoekende partij de opvangstructuur te 9000 Gent, Steendam 92 heeft verlaten werd de verwerende partij op de hoogte gebracht van zijn nieuw adres (stuk 12).

Het kenbaar maken van zijn adres duidt op een goede medewerking van de verzoekende partij en geeft tevens aan dat hij zijn adres niet wenst verborgen te houden met het oog op onderduiking.

Verzoekende partij verbleef voor zijn aanhouding bij zijn broer. Zijn adres was gekend en verzoeker gaf zelf aan een verzoek tot internationale bescherming in te dienen in België om dichterbij zijn broer te zijn. De verzoekende partij wil en kan nergens anders terecht.

Daarenboven bestaan er minder dwingende maatregelen die doeltreffend kunnen worden toegepast op de verzoekende partij. De verwerende partij heeft nagelaten om in het geval van de verzoekende partij een individuele afweging te maken rekening houdende met de specifieke omstandigheden voorhanden.

De aanhouding en opsluiting van de verzoekende partij is aldus volkomen onwettig.

Daarenboven geeft Roemenië zelf te kennen de transfer niet te willen laten doorgaan in de huidige coronacrisis.

De volledige wereld kampt momenteel met een ongeziene gezondheidscrisis door de COVID-19 pandemie. België kampt sinds augustus reeds met een dramatische toename in het aantal besmettingen (stuk 11, De Tijd, Corona in België – Stijging nieuwe besmettingen versnelt, 15 september 2020, te consulteren op: <https://www.tijd.be/dossiers/coronavirus/corona-in-belgie-stijging-nieuwe-besmettingen-versnelt/10217952.html>). Gisteren nog kondigde België opnieuw streng verscherpte maatregelen aan om de stijgende besmettings- en sterftecijfers ten gevolge van het virus te proberen in te dijken. De nieuwe maatregelen gelden initieel voor 1 maand (stuk 5, VRT NWS, Maar 3 nauwe contacten en cafés dicht om 23 uur: overheid verstrengt coronamaatregelen, 6 oktober 2020, te consulteren op: <https://www.vrt.be/vrtnws/nl/2020/10/06/verstrenging-coronamaatregelen/>).

Ook de situatie in Roemenië ziet er niet rooskleurig uit. Roemenië kent tot op heden reeds meer dan 137.491 bevestigde besmettingen (stuk 6, WHO, COVID-19 - Romania, geconsulteerd op 7 oktober 2020, te consulteren op: <https://covid19.who.int/region/euro/country/ro>). Op 6 oktober 2020 kondigde Boekarest de noodtoestand af omwille van de dramatische besmettingscijfers. Alle restaurants, theaters, cinemazalen en koffiebars zullen worden gesloten (stuk 7, Romania Insider, Covid-19 in Romania: restaurants, cinemas and theaters will close again in Bucharest, 6 oktober 2020, te consulteren op: <https://www.romania-insider.com/bucharest-restaurants-cinemas-close-covid-october-2020>).

Roemenië kondigde eerder al verstrengde maatregelen af voor het ganse land. Naast de sanitaire maatregelen wordt de quarantaineplicht verstrengd voor personen die Roemenië binnenkomen vanuit bepaalde EU-landen, waaronder België (stuk 8, Romania Insider, Romania toughens restrictions on foreign travelers amid growing covid-19 numbers, 6 oktober 2020, te consulteren op: <https://www.romania-insider.com/romania-quarantine-travelers-spain-france-uk-october-2020>).

Bijgevolg wordt het volledige land door de FOD Buitenlandse Zaken gemarkeerd als een donkerrode zone, waarbij niet-essentiële reizen absoluut afgeraden worden (stuk 9, FOD Buitenlandse Zaken, geconsulteerd op 7 oktober 2020, te consulteren op: <https://diplomatie.belgium.be/nl>).

Het is onduidelijk wat de verwerende partij precies verwacht van de verzoekende partij. De verzoeker kan onmogelijk terug naar Afghanistan. Het vrijwillig vertrek waarnaar verwezen wordt kan in de praktijk niet worden toegepast. De COVID-19-pandemie heeft Europa volledig in zijn macht. Bijna elk Europees land is een rode of donkeroranje zone. Er kan toch niet van de verzoekende partij verwacht worden dat hij zich in deze tijden zomaar verplaatst?

Daarenboven gaven de Roemeense instanties zelf reeds te kennen de overdracht te willen uitstellen door de veiligheidsrisico's die de pandemie met zich meebrengt (stuk 3). De verwerende partij is aldus geruime tijd op de hoogte van het risico die deze pandemie met zich meebrengt voor de verzoekende partij.

De wereldwijde trend die we kunnen vaststellen is dat het virus opnieuw in intensiteit toeneemt in plaats van afneemt. Niemand kan voorspellen wanneer het gevaar voor het virus zal verdwijnen. Daarenboven loopt de Dublin-termijn van verzoeker af op 26 december 2020, of zoals verwerende partij aanhaalt in haar beslissing tot weigering verblijf (bijlage 26quater) 26 oktober 2020.

Door de huidige evolutie van het COVID-19-virus is het dan ook zeer onzeker of Roemenië de overdracht van verzoeker zal laten doorgaan voor het verstrijken van deze termijn. Roemenië besliste immers al van bij het begin van de pandemie om de overdrachten op te schorten (stuk 10, ECRE, Information sheet 28 mei 2020: covid-19 measures related to asylum and migration across Europe, te consulteren op: <https://www.ecre.org/wpcontent/uploads/2020/05/COVID-INFO-28-May.pdf>).

Al die tijd leeft verzoeker in onzekerheid omtrent zijn situatie. De verzoekende partij nu opsluiten in het gesloten Centrum voor Illegalen te Brugge maakt de situatie alleen maar erger. De verzoekende partij is dan ook ten einde raad. Het COVID-19 virus heeft hem geen enkele keuze gelaten dan in België te blijven.

De beslissing stelt de verzoekende partij weldegelijk bloot aan onmenselijke en vernederende behandeling indien hij in deze tijden van wereldwijde crisis wordt overgedragen aan Roemenië, die nota bene zelf het gevaar van de situatie aanhaalt. De huidige COVID-19-pandemie is zeker een uitzonderlijk

geval, waardoor de verwijdering om humanitaire redenen niet kan doorgaan. De verwijdering toch laten doorgaan maakt een schending uit van artikel 3 E.VR.M..

Daarenboven heeft de verwerende partij, in het licht van deze pandemie minstens nagelaten om haar materiële motiveringsplicht na te komen, alsook het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, bij het uitvaardigen van haar beslissing tot weigering van verblijf met bevel grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) en de beslissing tot terugleiding naar de grens en het vasthouden in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat afgeleverd op 5 oktober 2020 (stuk 1). Het huidige middel is bijgevolg gegrond.”

De verzoekende partij kan bezwaarlijk naar de Covid 19 pandemie verwijzen om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen. Het woord pandemie houdt immers in dat de hele wereld getroffen is door het Covid 19 virus. Ook België dus. Bovendien is de situatie op dit ogenblik in België vrij alarmerend. De cijfers aangaande de besmettingen, ziekenhuis opnames en sterfte stijgen elke dag. Dit wordt overigens niet betwist door de verzoekende partij. Niets wijst er op dat de situatie in Roemenië anders is dan in België. De verzoekende partij is momenteel niet ziek en kan de nodige voorzorgen nemen om niet besmet te raken. Deze voorzorgen zijn dezelfde in België, als in Roemenië. Indien hij toch besmet zou raken toont hij alleszins niet aan dat hij in Roemenië niet de nodige zorgen zou kunnen verkrijgen. Het loutere feit dat Roemenië rood kleurt is evenmin een argument, aangezien ook België rood kleurt voor andere landen. Evenmin kan de verzoekende partij verwijzen naar een verbod op niet essentiële reizen aangezien de terugleiding naar de verantwoordelijke lidstaat aanzien wordt als een essentiële reis.

Roemenië heeft inderdaad aangegeven de overdracht te willen uitstellen omwille van Covid-19, doch deze brief dateert van 20 augustus en inmiddels zijn we 9 oktober. Bovendien blijkt uit de door de verwerende partij gevoegde stukken aan het administratief dossier dat Roemenië niet langer vasthoudt aan het gevraagde uitstel. De verzoekende partij heeft het dan ook verkeerd voor waar zij stelt dat Roemenië de overdracht (nog steeds) wilt uitstellen, omdat zij de coronapandemie niet onder controle zou hebben. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat een terugleiding naar Roemenië een schending inhoudt van artikel 3 van het EVRM.

Het hele betoog van de verzoekende partij betreffende het risico op onderduiken is niet dienstig. Nergens in de bestreden beslissing is sprake van een risico op onderduiken. De beslissing werd zonder termijn genomen omdat de verzoekende partij geen vrijwillig gevolg heeft gegeven aan de overdrachtsbeslissing.

In zoverre de verzoekende partij kritiek uit op de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten merkt de Raad op dat deze beslissing niet het voorwerp uitmaakt van huidige vordering. Dit onderdeel van het middel is niet ontvankelijk.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij prima facie geen schending van artikel 3 van het EVRM, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van de materiële motiveringsplicht aannemelijk.

Het eerste middel is niet ernstig.

In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 28 van de Dublin-III-Verordening, van de materiële motiveringsplicht, van het proportionaliteitsbeginsel en van het rechtszekerheidsbeginsel

Zij licht haar middel toe als volgt:

“Samenvatting:

De huidige beslissing is onwettig aangezien verwerende partij weigert om de Dublin III-verordening, en meer bepaald de regels omtrent de bewaring in artikel 28 Dublin-III-Verordening, op een correcte manier toe te passen.

In navolging van de Dublin-III-Verordening komt het de lidstaten toe de persoon te bewaren met het oog op de overdracht (Deel V Dublin-III-Verordening). De lidstaten mogen echter niemand in bewaring houden om de enkele reden dat hij aan de bij deze verordening ingestelde procedure onderworpen is (artikel 28 (1) Dublin-III-Verordening). Uitzonderlijk mogen de lidstaten de betrokken persoon in bewaring houden, maar enkel wanneer er een significant risico op onderduiken bestaat (artikel 28 (2) Dublin III-Verordening).

De verwerende partij heeft de verzoekende partij op 5 oktober 2020 aangehouden om hem over te brengen naar het gesloten Centrum voor Illegalen te Brugge met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat.

Voor de verzoekende partij bestaat echter geen enkele aanwijzing dat bij hem een significant risico op onderduiken bestaat. Wanneer hij de opvangstructuur te 9000 Gent, Rigakaai 41 heeft verlaten werd door de raadvrouw van de verzoekende partij onmiddellijk een mail aan DVZ verstuurd ter kennisgeving van het nieuwe adres waar verzoeker verblijft (stuk 12, mail van raadvrouw aan DVZ van 15 september 2020). Het is ook op dat adres dat de politiediensten de verzoekende partij heeft aangetroffen.

In afwachting van de Dublin-procedure en in het kader van de COVID-19-pandemie besloot verzoekende partij dat het best is om de termijn uit te zitten bij zijn broer. De verwerende partij was hiervan op de hoogte, net zoals van het bestaan van de broer en het voornemen van de verwerende partij om zich te herenigen met zijn broer. Zijn broer is zijn enige steun en toeverlaat in België, die hem tijdens zijn procedure tot internationale bescherming ondersteunt. Verwerende partij gaf zelf aan dat de verzoekende partij in België wenst te verblijven omwille van de aanwezigheid van zijn broer.

Er kan dus niet geargumenteed worden dat er een reëel en significant vluchtgevaar bestaat in hoofde van de verzoekende partij. Het verblijf bij zijn broer, is een minder ingrijpende, minder dwingende en meer proportionele oplossing in het geval van verzoekende partij. De sanitaire veiligheidsmaatregelen kan hij daar tevens beter opvolgen.

De verwerende partij heeft hier geen enkele rekening mee gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing.

Daarenboven mag de bewaring conform artikel 28 (3) Dublin III-Verordening slechts zo kort mogelijk en niet langer dan wat redelijkerwijs nodig is om de vereiste administratieve procedures zorgvuldig af te ronden totdat de overdracht uit hoofde van deze verordening is uitgevoerd.

De verwerende partij gaf in haar beslissing van 20 augustus 2020 (stuk 3) zelf aan dat Roemenië de Dublintransfer voor onbepaalde tijd wil uitstellen in het licht van de COVID-19-pandemie. Desondanks nam verwerende partij toch de beslissing om de verzoekende partij aan te houden en vast te houden in het Centrum voor Illegalen te Brugge met het oog op de overdracht aan Roemenië (stuk 1).

Het is niet enkel zeer onzeker dat de overdracht überhaupt kan doorgaan, in het licht van de stijgende besmettingscijfers had de verwerende partij moeten weten dat het zeker enige tijd zou duren alvorens Roemenië de transfer zou laten doorgaan. Al sinds het begin van de pandemie weigert Roemenië immers de transfers te laten doorgaan (stuk 10, ECRE, Information sheet 28 mei 2020: covid-19 measures related to asylum and migration across Europe, te consulteren op: <https://www.ecre.org/wp-content/uploads/2020/05/COVID-INFO-28-May.pdf>).

De Europese regelgeving houdt de verwerende partij er tevens aan om de overdracht van betrokkene uiterlijk binnen de zes weken vanaf de expliciete aanvaarding van het terugnameverzoek door de andere lidstaat:

“Wanneer een persoon op grond van dit artikel in bewaring wordt gehouden, wordt de overdracht van de betrokkene van de verzoekende lidstaat aan de verantwoordelijke lidstaat zo spoedig uitgevoerd als praktisch mogelijk is, en uiterlijk binnen zes weken vanaf de impliciete of expliciete aanvaarding van het overname- of terugnameverzoek door een andere lidstaat, dan wel vanaf het tijdstip waarop het beroep of het bezwaar niet langer opschortende werking heeft overeenkomstig artikel 27, lid 3.” (artikel 28 (3) lid 3 Dublin-III-Verordening).

De Roemeense autoriteiten hebben op 26 juni 2020 de aanvraag tot terugname van België aanvaardt. Ondertussen zijn we bijna 15 weken verder en vond nog steeds geen overdracht plaats. Gezien de overdracht niet binnen deze termijn is verlopen kan de Belgische autoriteiten de betrokkene niet langer in bewaring houden (artikel 28 (3) lid 4 Dublin-III-Verordening).

De bestreden beslissing van verwerende partij strookt dan ook niet met de Europese regelgeving en schendt artikel 28 (3) Dublin-III-Verordening. De bestreden beslissing is onwettig.

Het huidige middel is bijgevolg gegrond.”

De Raad stelt vast dat het tweede middel gericht is tegen de beslissing tot vasthouding. De Raad heeft echter geen rechtsmacht om zich uit te spreken over de beslissing tot vasthouding. Dit behoort toe aan de Raadkamer.

In zoverre is het tweede middel niet ontvankelijk.

In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 9 van de Dublin-III-verordening, van artikel 8 van het EVRM, van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

“Familie is immers de eerste actor van bescherming, omdat zij materiële en psychologische steun kunnen bieden. Het trauma dat vluchtelingen door vervolging en tijdens de vlucht oplopen, verhoogt de nood aan bescherming door de familie.

(...)

Gezinnen en families laten samenleven heeft bovendien ook belangrijke effecten op langere termijn. Zo faciliteert de aanwezigheid van familie het integratiepotentieel en worden mensen zowel op sociaal als economisch vlak sneller zelfvoorzienend.”

1 Marckx v. Belgium, Application no. 6833/74, Council of Europe: European Court of Human Rights, 13 June 1979

2 Bijvoorbeeld Moustaqim v. Belgium, Application no. 12313/86, Council of Europe: European Court of Human Rights, 18 February 1991

3 Slivenko v. Latvia, Application no. 48321/99, Council of Europe: European Court of Human Rights, 9 October 2003

(Stuk 14, Myria, Migratie in cijfers en rechten, mei 2018, p. 112, te consulteren op:

https://www.myria.be/files/MIGRA2018_NL_AS.pdf, verzoekende partij zet in vet)

Omwille van dit bijkomend element van afhankelijkheid vallen verzoekende partij en zijn broer onder het begrip ‘gezinsleven’ zoals geïnterpreteerd door het EHRM. Bijgevolg is artikel 9 van de Dublin III – Verordening in casu wel degelijk van toepassing. Hierdoor zijn de Belgische autoriteiten verantwoordelijk voor het behandelen van het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij.

De bestreden beslissing raakt rechtstreeks dit principe van “gezinsleven” zoals geïnterpreteerd door het EVRM. Hij wordt onwettig van zijn broer gescheiden teneinde hem vast te houden met het oog op overdracht aan Roemenië. De verzoekende partij kan evengoed deze voor hem onzekere dagen doorbrengen bij zijn enige familie.

Ten slotte, moest verzoekende partij teruggestuurd worden naar Roemenië, dan maakt dit een schending van artikel 8 EVRM uit. Zoals reeds aangehaald dient het begrip ‘gezinsleven’ geïnterpreteerd worden volgens de invulling van het EHRM, waardoor een broer-broer-relatie als gezinsleven aanzien kan worden.

Aangezien de broer van de verwerende partij de enige familie van verzoekende partij in België is, is het van essentieel belang dat hun gezinsleven beschermd wordt. In Roemenië heeft verzoekende namelijk geen familie, noch andere sociale contacten.

Het terugsturen van verzoekende partij naar Roemenië houdt vervolgens, ondanks wat verwerende partij beweert, een schending in van het recht van verzoekende partij om een stabiel gezinsleven te leiden in de zin van art. 8 EVRM.

Een schending van hogervermelde artikelen is bijgevolg bewezen, alsook van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

Op zijn minst heeft verweerder de motiveringsplicht geschonden.

Het huidige middel is bijgevolg gegrond.”

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een “fair balance” moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het

voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

De verzoekende partij stelt dat zij sinds haar verblijf in België herenigd is met haar broer en dat ze bij hem inwoont. Haar broer verleent haar morele steun. Daarnaast stelt ze dat ze ook op financiële steun van haar broer kan rekenen.

Artikel 8 van het EVRM betreft alleen maar nauwe banden van bloedverwantschap. De bescherming die deze bepaling biedt, heeft dus betrekking op het kerngezin dat beperkt is tot minderjarige kinderen en ouders. Deze bescherming wordt uitzonderlijk uitgebreid. Volgens het EHRM, zullen de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijk van deze bescherming genieten zonder het bestaan van aanvullende elementen van afhankelijkheid anders dan normale affectieve banden worden aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59).

In casu blijkt dat de verzoekende partij slechts sedert korte tijd bij haar broer inwoont. Pas een maand geleden heeft ze een adreswijziging naar het adres van haar broer meegedeeld aan de verwerende partij. Met het loutere gegeven dat de verzoekende partij het gezinsleven met haar broer thans wil opnemen en zij de steun van haar broer heeft tijdens haar verblijf in België, toont zij echter niet aan dat er (op het moment van de bestreden beslissing) sprake was en is van een element van afhankelijkheid tussen haar en haar broer. Ze stelt financieel afhankelijk te zijn van broer. Evenwel blijft ze in gebreke om dit aan te tonen.

De verzoekende partij toont prima facie niet aan dat relatie tussen haar en broer, de normale affectieve banden overstijgt. Een bijkomende afhankelijkheid wordt niet aangetoond.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij met het begin van bewijs dat zij aanbrengt in gebreke blijft om het bestaan van een gezinsleven en/of van een privéleven aan te tonen waarmee rekening moest worden gehouden, zodat een schending van artikel 8 van het EVRM evenmin wordt aangetoond.

Het middel, met betrekking tot de schending van artikel 8 van het EVRM, is prima facie niet ernstig.

In een vierde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van artikel 13 van het EVRM, van artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van de materiële motiveringsplicht en van het rechtszekerheidsbeginsel.

Zij licht haar middel toe als volgt:

"Samenvatting middel:

Tegen de huidige bestreden beslissing staat geen schorsend beroep open dat een gedegen onderzoek naar de mogelijke schending van artikel 3 EVRM toelaat, hoewel een essentieel recht een daadwerkelijk rechtsmiddel vereist.

Tegen de beslissing van 5 oktober 2020 (kennisgeving 5 oktober 2020) tot (stuk 1), staat uitsluitend een annulatieberoep open (en dus in beginsel ook een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, gezien artikel 39/82 van Vreemdelingenwet) bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Deze beroepen zijn evenwel niet opschortend.

Hoewel de verzoekende partij gegronde middelen inroept, hebben de openstaande beroepsmogelijkheden tot gevolg dat de verzoekende partij zal teruggestuurd worden naar Roemenië, zonder dat de middelen effectief onderzocht zullen worden door de nationale rechter (alvorens een schorsing te komen in het kader van een procedure “uiterst dringende noodzakelijkheid” is het immers noodzakelijk dat er “ernstige middelen” worden aangevoerd – zie hierna).

Bijgevolg voldoet huidige procedure niet aan de voorwaarden van artikel 13 van het EVRM en artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Immers, overeenkomstig artikel 13 EVRM dient “een ieder wiens rechten of vrijheden die in dit Verdrag zijn vermeld, zijn geschonden, heeft recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van hun ambtelijke functie”.

Artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie bepaalt verder:

“eenieder wiens door het recht van de Unie gewaarborgde rechten en vrijheden zijn geschonden, heeft recht op een doeltreffende voorziening in rechte, met inachtneming van de in dit artikel gestelde voorwaarden.

Eenieder heeft recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat vooraf bij wet is ingesteld. Eenieder heeft de mogelijkheden zich te laten adviseren, verdedigen en vertegenwoordigen.

Rechtsbijstand wordt verleend aan diegenen die niet over toereikende financiële middelen beschikken, voorzover die bijstand noodzakelijk is om de daadwerkelijke toegang tot de rechter te waarborgen.”

Om daadwerkelijk te zijn in de zin van artikel 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens moet het beroep dat openstaat voor de personen die een schending het EVRM aanklagen, een “aandachtige”, “volledige” en “strikte” controle mogelijk maken van de situatie van de verzoeker door het bevoegde orgaan (E.H.R.M. 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, §§ 387 en 389; 20 december 2011, Yoh – Ekale Mwanje t. België, §§ 105 en 107).

Bijgevolg moet, op grond van een gecombineerde lezing van de artikelen 3 en 13 EVRM, een beroep, om daadwerkelijk te zijn, voldoen aan de volgende drie cumulatieve voorwaarden: het moet van rechtswege schorsend zijn, het moet een volledig onderzoek ex nunc van de aangevoerde grieven mogelijk maken en het moet in de praktijk toegankelijk zijn.

Ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens definieert het daadwerkelijk rechtsmiddel in die context in die zin, m.n. dat het een automatische schorsing van de in het geding zijnde maatregel veronderstelt, alsook een volledig onderzoek ex nunc van de verdedigbare grieven.

Zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens veronderstelt het bij artikel 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens gewaarborgde recht op daadwerkelijke rechtshulp dat de personen die een verdedigbare grief aanvoert die is afgeleid uit de schending van artikel 3 van het hetzelfde Verdrag toegang heeft tot een rechtscollege dat bevoegd is om de inhoud van de grief te onderzoeken en om het gepaste herstel te bieden.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft herhaaldelijk geoordeeld dat, « gelet op het belang dat [het] hecht aan artikel 3 van het Verdrag en aan de onomkeerbare aard van de schade die kan worden veroorzaakt wanneer het risico van foltering of slechte behandelingen zich voordoet [...], artikel 13 eist dat de betrokkene toegang heeft tot een van rechtswege opschortend beroep » (EHRM, 26 april 2007, Gebremedhin (Gaberamadhien) t. Frankrijk, § 66; zie EHRM, 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, § 293; 2 februari 2012, I.M. t. Frankrijk, §§ 134 en 156; 2 oktober 2012, Singh en anderen t. België, § 92).

Bijgevolg moet, op grond van een gecombineerde lezing van de artikelen 3 en 13 EVRM, een beroep, om daadwerkelijk te zijn, voldoen aan de volgende drie cumulatieve voorwaarden: het moet van rechtswege schorsend zijn, het moet een volledig onderzoek ex nunc van de aangevoerde grieven mogelijk maken en het moet in de praktijk toegankelijk zijn.

De verzoekende partij herinnert in die zin ook aan een recent arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens waarbij bovenstaande principes werden bevestigd aangaande de mogelijkheden in het interne Belgische recht omtrent het annulatieberoep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Het Hof is van mening dat het gebrek aan schorsend effect gedurende de annulatieprocedure niet kan worden gecompenseerd door het feit dat om daadwerkelijk een schorsend en volledig onderzoek van zijn beroep te kunnen krijgen, de verzoekende partij mogelijks tot drie verschillende beroepen moet instellen.

Dit gelet op het feit dat de vordering tot schorsing in uiterst dringende noodzakelijkheid slechts in aanmerking wordt genomen als aan drie cumulatieve voorwaarden is voldaan, waarbij overeenkomstig de geldende rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aan één van deze voorwaarden slechts is voldaan wanneer een verwijderingsmaatregel imminent wordt.

“§103. Selon la Cour, si une telle construction peut en théorie se révéler efficace, en pratique, elle est difficilement opérationnelle et est trop complexe pour remplir les exigences découlant de l'article 13 combiné avec l'article 3 de disponibilité et d'accessibilité des recours en droit comme en pratique (...). Elle note en outre que si, dans l'hypothèse précitée (voir paragraphe 102 in fine), l'étranger ne retire pas son recours en annulation initial et ne le réintroduit pas, cette fois accompagné d'une demande de suspension ordinaire, le système préconisé par le Gouvernement peut mener à des situations dans lesquelles l'étranger n'est en fait protégé par un recours à effet suspensif ni durant la procédure contre l'ordre d'expulsion ni face à l'imminence d'un éloignement. C'est cette situation qui s'est produite en l'espèce, alors même que la requérante était conseillée par un avocat spécialisé. Eu égard à l'importance du droit protégé par l'article 3 et au caractère irréversible d'un éloignement, une telle situation est incompatible avec les exigences desdites dispositions de la Convention (...)

§105. La Cour n'estime pas nécessaire de se prononcer sur la possibilité qu'avait la requérante de saisir le juge judiciaire des référés (...). Il lui suffit de constater que ce recours n'est pas non plus suspensif de plein droit de l'exécution de la mesure d'éloignement et qu'il ne remplit donc pas non plus les exigences requises par l'article 13 de la Convention combiné avec l'article 3 (...)

“§106. Au vu de l'analyse du système belge qui précède, la Cour conclut que la requérante n'a pas disposé d'un recours effectif, dans le sens d'un recours à la fois suspensif de plein droit et permettant un examen effectif des moyens tirés de la violation de l'article 3 de la Convention. Il y a donc eu violation de l'article 13 combiné avec l'article 3 de la Convention. Il y a donc eu violation de l'article 13 combiné avec l'article 3 de la Convention. » (CEDH, S.J. v. Belgium, no. 70055/10 dd. 27 février 2014)

Het feit dat een annulatieberoep kan worden aangevuld met een beroep bij uiterst dringende noodzakelijkheid impliceert geen daadwerkelijk rechtsmiddel. Immers, bij een beroep tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid hangt de schorsende werking af van een aantal verschillende voorwaarden, waaronder de aanwezigheid van een “ernstig en moeilijk te herstellen nadeel”.

Steeds worden verzoekschriften bij uiterst dringende noodzakelijkheid afgewezen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stellende dat er niet voldaan is aan het bewijs van het moeilijk te herstellen nadeel.

Het bewijs van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel gaat niet over de beoordeling ten gronde van de aangevoerde middelen in het verzoekschrift, maar enkel over de controle of deze ernstig zijn en of de uitvoering van de maatregel alvorens een uitspraak te hebben over de nietigverklaringsprocedure een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van de verzoekende partij teweegbrengt.

De beroepsmogelijkheid die op heden bestaat, namelijk het annulatieberoep, is geen daadwerkelijk rechtsmiddel, hetgeen ook werd bevestigd in het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in de zaak S.J. v. Belgium. Bijgevolg wordt artikel 13 EVRM geschonden.

Betreffende de praktische toegankelijkheid van de beroepen dient er bovendien op gewezen te worden dat, om een schorsende werking en een volledig onderzoek van haar beroep te verkrijgen, de betrokkene mogelijk tot drie verschillende beroepen moet instellen, wat op zijn minst duidelijk complexer is dan wanneer hij zich had kunnen beperken tot slechts één schorsende procedure van rechtswege en met volle rechtsmacht.

In casu is het ook noodzakelijk te wijzen op een recent arrest van het Grondwettelijk Hof van 16 januari 2014 (nr. 1/2014). Hoewel het Hof hier oordeelde over de daadwerkelijkheid van het beroep inzake beslissingen die werden genomen op grond van artikel 57/6/1 inzake asielaanvragen die worden ingediend door een onderdaan van een “veilig land” van herkomst of van een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, blijkt duidelijk dat de verzoekende partij zich in een parallelle juridische situatie bevindt en geen adequaat rechtsmiddel heeft.

Dit middel is, gelet op bovenstaande argumentatie, ernstig en gegrond.

6. moeilijk te herstellen ernstig nadeel

De verzoeker verwijst naar artikel 39/82§2 Vreemdelingenwet.

De ernstige middelen die de schorsing van de aangevochten beslissing verantwoorden worden hierboven uiteengezet.

De verzoeker zal door de uitvoering van de maatregel manifest een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel oplopen. Hierboven werd overigens al uitvoerig besproken waarom, nu werd aangevoerd dat de genomen beslissing door de combinatie van de aangehaalde geschonden wetsartikelen onwettig en ongeldig werd genomen.

Dat het hier wederom een “onwettige beslissing” betreft nu een overdrachtsbeslissing wordt genomen zonder te voldoen aan artikel 28 Dublin-III-Verordening, de motiveringsverplichting, de verplichting van behoorlijk bestuur en de proportionaliteit. Dat er dus zonder meer sprake is van een evident nadeel, te

meer gezien het duidelijk is dat de situatie van verzoeker wel degelijk beschermd wordt door art. 3 EVRM en dat de inmenging van verzoeker in dit recht niet gerechtvaardigd kan worden. De bestreden beslissingen houdt bovendien voor verzoeker in dat dit tot gevolg zal hebben dat hij blootgesteld zal worden aan onder meer schendingen van art. 3 EVRM. Aangaande de vraag tot schorsing ontleent de verzoekende partij dan ook hun moeilijk te herstellen ernstig nadeel aan de mogelijke schendingen van de hogere verdragsnormen zoals deze hierboven werden uiteengezet. Een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt dan ook voor te vallen.”

De verzoekende partij kan niet worden gevolgd in haar betoog. Zij heeft een beroep ingediend tegen de beslissing tot weigerig van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Anders dan wat zij betoogt kon zij naast een annulatieberoep ook een vordering tot schorsing indienen. Dit heeft zij ook gedaan. Zij had de versnelde behandeling kunnen vorderen via de procedure van voorlopige maatregelen, doch dit heeft zij nagelaten. Dit is geheel aan haar eigen toedoen te wijten. Hoe dan ook heeft ze bij huidige vordering de mogelijkheid om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te voeren. Zij heeft dit overigens ook gedaan en haar grief werd onderzocht. Verder dient opgemerkt te worden dat het betoog enkel blijk van wetskritiek geeft en dat de Raad zich hierover niet vermag uit te spreken. Ze heeft dan ook geen enkel belang bij haar kritiek.

Het vierde middel is niet ernstig.

Het vierde middel is niet ernstig.

Dienvolgens is niet voldaan aan de tweede van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien oktober tweeduizend twintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU